Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversat.
Titel | Title:	Augusta : en sandfærdig Tildragelse, fortalt til Advarsel for unge Fruentimmer
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Sebastian Popp, 1791
Fysiske størrelse | Physical extent:	30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Auguſta.

En ſandfærdig Tildragelſe,

fortalt

til Advarſel

for

unge Fruentimmer.

Overſat.

Kiøbenhavn, 1791.
Trykt hos Sebaſtian Popp.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Auguſta var ſex Aar gammel, da hendes Fader døde. Han havde været geheime Legationsraad, havde holdt en egen Equipage, fire Gange om Aaret givet et ſtort Gieſtebud, og hvert andet Aar reiſt til Badet, og efterlod af en Formue, der havde beſtaaet af tredive Tuſinde, endnu otte Tuſinde, tilligemed en ſmuk Have i Forſtaden.

Auguſta var hans eeneſte Barn, og hendes Moder var en af de retſkafneſte Damer, ſom man nogenſinde har ſeet i Reſidenſerne. Hun beklagede eenſom ſin Gemahls Død, ſolgte

Equipagen, indskrænkede sig saa meget som mueligt, og besluttede, at leve allene for sin Datters Opdragelse.

Augustas Moder havde selv opammet hende — hun havde aldrig havt nogen egensindig eller lumsk Opvarterske — hun havde aldrig seet handle efter andre end gode og ømme Grundsætninger, og hun var selv bestandig behandlet efter de samme — hun havde aldrig erfaret, at man kunne tænke anderledes, end man talede — og, hvilket ikke er gandske uvigtigt, det var hende-ubekiendt, at der gives Spotterier i Verden.

Paa en saa ufordervet Grund plantede Augustas Moder sine Lærdomme, og det var intet Under, at disse Lærdomme sloge Rødder, og med Tiden bleve uomkastelige.

Hovedindholden af Moderens Lærdomme var:

En Piges Dyd bestaaer ikke i udvortes Prydelser, men i hendes indvortes Uskyldighed, og en Piges Indtagenhed, ikke i hendes Skionhed, men i hendes Beskedenhed og Sædelighed.

Hun

Hun igientog for hende, at et prægtigt Antog behager mindre, end et modens, og et modens mindre, end et reenligt og smagfuldt, men at et reent Værelse og et smukt Kiøkken behager mere, end hiint Antog.

Auguſta fik en liden Irretteſættelſe, naar hun af Uforſigtighed ſlog et Glas eller et Stykke Porcellin itu, men naar hun lod ſig merke med et pøbelagtigt Udtryk, maatte hun i to eller flere Dage ſpiſe gandſke allene i et Hiørne af Værelſet. Ved et ſaadant Udtryk forſtod hendes Moder ethvert, ſom ikke var ſædeligt, det maatte for Reſten være laant af den Pøbel, *) ſom gaaer til Fods, eller af den, ſom kiører med en egen Equipage.

Auguſta blev ſtraffet, naar hun begegnede en Pige med Foragt, men hun blev ligeſaa haardt ſtraffet, naar hun ſatte ſig hos en Pige, for at ſladdre med hende.

*) Merker, mine Læſere, at det Ord Pøbel ikke betyder Folk af nedrig Stand, men Folk af nedrig Tænkemaade og ſlette Sæder. Der kan altſaa gives Pøbel i alle Stænder, fra Bonden indtil Kongen.

Auguſta var otte Aar gammel, og en Søndag om Vinteren ſtod en liden Pige barfødet for hendes Dør, og bad om en Almiſſe.

„Men, min Gud fryſer du da ikke?" ſagde Auguſta, og vred de ſmaae Hænder.

„Aa ja viſt fryſer jeg" ſagde Pigen, og queqrede med Tænderne.

„Der!" ſagde Auguſta, tog de med Sølv broderede Pampuſſer af, og gav den fattige Pige. Pigen faldt næſten paa Knæe for hende, tog Skoene i Haanden, og løb med Frydeſkrig derfra.

Auguſta løb med Frydeſkrig i bare Strømper til ſin Moder, og udbad ſig Hverdags-Pampuſſerne, ſom ikke vare broderede.

Hendes Moder gav ſielden en Betler, men deſto oftere gav hun Huusarme, ſom hun blev underrettet om. Alle ſaadanne Velgierninger gik igiennem Auguſtas Hænder. Moderen ville have, at Auguſta ſkulle blive bekiendt med den menneſkelige Elendighed, og at hun ſkulle vænne ſig til, at finde en Fornøielſe i muntre Anſigter, ſom hun ſelv havde giort muntre.

Auguſta havde en Sparebøſſe, hvoraf hun kunne tage efter Behag. Hun gav fattige Forældre, det hun havde at bringe dem, i ſin Moders Navn, og hun gav de fattige Forældres Børn noget af ſin Sparebøſſe. Denne var næſten altid tom, Moderen maatte tillægge den ſaa mange Indkomſter, ſom hun ville.

Engang nærmede Moderens Fødſelsdag ſig, og Auguſtas Sparebøſſe var udtømt. Hun gik til ſin Kommode, trak Skuffen ud, hvori hendes ſkiønne Dukker laae i en Rad, tog den ene efter den anden ud, lagde dem vemodig ind igien, og lukkede til.

Nogle Øieblikke derefter kom hun igien, mynſtrede Dukkerne endnu engang, tog den ſletteſte, lagde den hen igien, tog en ſmukkere, og greb efter lang Betænkning, endelig den allerſmukkeſte. Hun kyſſede Dukken, og løb ud til Pigen.

„Der, Roſette!“ ſagde hun, „geſvindt løb og ſælg den. — Jeg vil binde Mama paa hendes Fødſelsdag. — Men løb haſtig, at jeg

kun ikke mere seer Dukken. — Jeg veed allerede, hvad Mama gierne gad have.

Pigen maatte endnu engang levere Dukken: Augusta kyssede den, tog Afskeed fra den, og løb bort.

Pigen bar Dukken til Moderen: hun kiøbte den og sendte Augusta et Guldstykke.

Augusta tog det, bad om Tilladelse at besøge en Veninde, og lod sig af hende kiøbe de Smaating, som hun havde bestemt for sin Moder.

Da Dagen kom, overleverede hun Foræringen og bad sin Moder, at hun ville tage til Takke.

„Ih, du har vel havt ret mange Penge?" sagde Moderen.

„Ja," stammede Barnet, „jeg har — jeg — jeg har havt Penge."

„Du maae have sparet forskrekkelig," begyndte Moderen igien. „Jeg fornøier mig ret over din Foræring."

„Er det sandt, kiere Mama?" sagde Augusta glad.

„Men

„Men du giver mig dog gierne alting?"

„Ak, kiere Mama," sagde Pigen, omarmede hende og græd; „jeg har jo solgt min Julie!" Moderen kyssede hende, og rev sig løs fra hende, gik i et Sidekammer, og flød hen i Taare.

Hun høitideligholdt aldrig sin Fødselsdag igien, uden at tænke paa den solgte Julie: og man kan forestille sig, hvor meget hun ved dette, og endnu flere deslige Træk blev opmuntret til at anvende al muelig Omhyggelighed paa at danne en saa haabefuld ung Siel.

Hvem skulle ikke ved en saadan Opdragelse have spaaet et saadant Barn det lykkeligste Liv? Men — mine Læsere og Læserinder, lægger Merke til denne Sandhed! — til at komme lykkelig frem i denne Verden er det ikke nok, at være god og uskyldig, man maae tillige søge at skye alt Skin af Ondt: ellers kan man ved det reneste Hierte og ved den retskafneste Vandel dog blive meget ulykkelig. Det vil I kunne lære af Fortsættelsen af denne Tildragelse.

Auguſta blev oplært i alle qvindelige Konſter, og i hendes trettende Aar begyndte hun allerede, under hendes Moders Opſyn, at foreſtaae Huusholdningen.

Hun tiltog derved i legemlig Skiønhed, ſaa at hun i alle Henſeender blev et meget behageligt og fortræffeligt Fruentimmer.

Hidindtil havde Auguſta kun giort faa mandlige Bekiendtſkaber, og ſelv diſſe beſtode allene i vidtløftige eller nær Beſlægtede. Hun giorde allene en liden Kreds af Veninder lykkelig, i hvilken herſkede Fred, Fortroelighed og Glæde. Hun ſkulle have opofret ſit Liv for enhver af diſſe Veninder, og hun blev ligeledes af dem alle elſket paa det ømmeſte.

Det var intet Under, at den gode Legationsraads Frue, lidt efter lidt blev en Smule forſængelig af ſin Datter. De Berømmelſer, ſom man giorde hende over Auguſtas Opdragelſe — den glimrende Lykke, ſom enhver for Fremtiden lovede Auguſta — de Ønſker, ſom man overalt giorde, at hendes Moder ſkulle føre hende ud af hendes Eenſomhed i

den

den store Verden, overdøvede endelig den smukke Kone.

Hun besluttede, at opofre Ensomheden for sin Datters Lykke, begyndte den anden Gang at lade sig see i den store Verden, og indførte Augusta i samme. O havde hun dog kunnet forudsee, hvilke beklagelige Følger dette overlagte Skridt ville drage efter sig!

Neppe havde Augusta viist sig, før alles Øine vare henvendte paa hende. Alting lydede af Lovtaler over hendes Skiønhed, hendes Forstand og hendes Hierte.

Den ærlige Moder ønskede sig til Lykke, at hun havde fulgt sine Bekiendteres Raad, og Augusta glædede sig, at hendes Aasyn syntes at udbrede Liv og Velbehag rundt omkring hende.

Hun besad en vis naturlig Følelse af Bequemhed, som ved enhver Leilighed betydede, hende, hvorledes hun havde at forholde sig. Hun lod sig neppe den tredie Gang see i denne store Kreds, da selv de forstandigste Mødre hemmelig forestillede hende deres Døttre, som

et

et Mynster paa en artig og utvungen Opførsel.

Auguſta blev i kort Tid bekiendt ſom et af de fuldkomneſte Fruentimmer, ſom man nogenſinde havde ſeet. Selv nogle Hoffrøkener erklærede, at Legationsraadens Pige vidſte ret godt at ſkikke ſig i en Dames Airs.

Man begyndte hyppig at anholde om Auguſtas Haand. To til tre unge Mænd af Fortieneſter, ſom i alle Henſeender ſyntes at være Auguſta værdige, kaſtede iſær ſine Øine paa hende. Men deels kunne Auguſta ikke overtale ſig til, at nægte ſig en Frihed, ſom hun nød med ſaa megen Anſeelſe, deels ſmigrede maaſkee Moderen ſig, at der var beſtemt hendes Datter en mere glimrende Lykke, end en Borgers Haand.

Auguſta blev en og tyve Aar gammel, og var i Beſiddelſe af en almindelig Tilbedelſe og et ubeſmittet Rygte, da en af hendes Slægtninge giftede ſig, og gav et Bal. Auguſta og hendes Moder vare tilſtede, og giorde adſkillige nye Bekiendtſkaber.

Den

Den tredie Dag derefter lod den unge Grev von S. sig melde. Han havde paa Ballet danset med Augusta, og optaget en Sløife, som Augusta havde tabt, og denne Sløife bragte han nu tilbage.

Greven var en elskværdig ung Kavalier. Hans Opførsel rekommanderede ham saavel hos Moderen som hos Datteren. Af Høflighed bad man ham igientage sine Besøg, og han igientog dem meget ofte.

Nogen Tid derefter bad han om Tilladelse, at bringe sin Fetter Baron von M. med. Med Fornøielse gav man ham denne Tilladelse, og Baron von M. bragte kort derefter Kammerjunker von F., og denne igien den unge Domherre von L. med.

Paa denne Maade forsamlede sig uformerket omkring Augusta, inden et Aar, en Hofstat, som bestod af Residensens bedste Ynglinge. For at have Adgang i Huset, behøvede man endelig intet mere, end at blive indbragt af nogen, der allerede havde Adgang: og der ligesom gaves bestemte Dage og Timer,

hvor-

hvorpaa der i Legationsraadindens Huus var et Slags offentlig Assamblee. Man talede, man sang, man læste, man underholdte sig med uskyldigt Spil, hvori enhver kunde tage Deel.

Moderens saavel som Datterens Opførsel holdt enhver ung Herre i Ærefrygt: og længe derefter har endnu nogle af dem tilstaaet, at de havde dette Huus meget at takke for sin Dannelse.

Augusta bestyrede imidlertid det hele Huusvæsen, og hun bestyrede det med den neiagtigste Orden, som endnu altid lader Tid tilovers til sælskabelig Fornøielse eller eensom Læsen.

Hendes Opførsel i en Sverm af saa mange Ynglinge var den allerforsigtigste. Hun modtog aldrig en Foræring, som man paa nogen Maade kunde kalde Foræring; hun førte aldrig Brevvexling, hun gav aldrig en hemmelig Rendesvous. Det var noget overordentligt naar hun sad med ledige Hænder iblandt sine Tilbedere, eller naar hendes Moder skiltes

fra

fra hende. Hun var i Stand til at kalde paa Tieneren, og give ham en Forretning i Værelset, naar hun tilfældigviis var allene med en af sine Venner.

Alle disse Venner bleve behandlede paa en og samme Maade. Om Augustas Huus havde været et Kloster, og hun allene havde talt med sine Venner igiennem Gitterverket af Talesalen: hendes Opførsel skulle ikke kunde have været uskyldigere, og hendes Vandel ikke mere ubesmittet. Desuagtet avledes dog lidt efter lidt Bagvaskelser imod Augusta.

„Naar den Pige," sagde en af hendes Bedømmersker, „offentlig omgaaes saa frit med unge Mandfolk, hvad maae der da ikke foregaae i Hemmelighed."

„Det er umueligt, at den retskafne Moder veed alting!" sagde en anden.

„Man maae holde det den stakkels uerfarne Pige tilgode, men Moderen fortiener ingen Tilgivelse," sagde den trede.

„Man maae skiule alt med Kierligheds Kaabe:" sagde den fierde, og sendte strax Bud,

for

for at underrette et Par gode Veninder om Nyhederne af Augustas slette Opførsel.

I Begyndelsen kaldte man det blot mueligt, at der i Legations-Raadens Huus foregik Hemmeligheder: om kort Tid blev det sandsynligt, og endelig var det vist. Bagvaskelsen sneg sig først sagte ved Natbordene fra Øre til Øre, og talede dernæst høit paa Vagtparaden, i Tienerkammerne og i Visitsalene. Og ingen hørte de Historier, som man fortalte paa Augustas Regning, med inderligere Fornøielse, ingen troede dem hellere, og ingen udbredede dem med større Fornøielse, end den, som i Augustas Forfatning mindst skulle have været Augusta.

Et ungt Menneske af et fornemt Huus, som for kort siden havde taget Tieneste i Garden, hørte om den tvetydige Augusta. Han var vant til at skienke den ene halve Deel af sine ledige Timer til Faraobordet, og den anden til Omgang med visse Fruentimmer, som man kun i største Nødsfald nævner ved deres ret skammelige Navn. Han saae Augusta paa

Kome-

Komediehuset, fandt hende over al Forestilling indtagende, og indfandt sig hos hende og hendes Moder.

En Dag overfaldt han Augusta paa en gandske usædvanlig Tid. Hun var allene; efter nogle Minuters Forløb blev han uforskammet, og ville kysse hende. Hun skreg og stødte ham tilbage. Han stod ikke i den fuldkomne Ligevægt, tumlede mod Hiørnet af et Skab, og fik et blaat Øie. Tieneren traade i samme Øieblik ind, og Augusta undløb i et Sidekammer.

Dagen derpaa trak han paa Vagt, og hans Kamerater spurgte: om han havde været for Haanden? Han fortalte enhver, som spurgte ham, utilbageholden sin Historie, og om Aftenen vidste den hele Residens, at en Lieutenant af Garden havde hentet sig et blaat Øie hos Augusta.

Hele Residensen loe; men ikke paa den skyldige Officers Bekostning (uagtet denne ogsaa derved vistes i et slet Lys), men paa den uskyldige Augustas Bekostning.

„Naar man ikke selv gav Leilighed dertil, saa understod ingen sig saadant," sagde den ene, og brystede sig.

„Jeg vil ikke dømme," sagde den anden, og raslede med Viften, „men Krukken gaaer saa længe til Vands, at den kommer hankeløs tilbage."

„Retfærdige Himmel! det gaaer dog til her, som i Sodoma og Gomorra," sagde den trede, og tog en Pris Tobak, for at komme sig af sin Skræk.

Fra denne Tid af fik Augustas Veninder Befaling af deres Mødre, at trække sig tilbage fra Augustas Omgang. Ingen af disse Piger kunne i deres Hierte være uskyldigere, end Augusta: desuagtet blev Augusta nu erklæret for en Person, med hvem de for deres Æres Skyld ikke torde omgaaes.

Legations-Raadinden og hendes Datter merkede omtrent Aarsagen til denne Adskillelse; men Moderen beroligede sig dermed, at der intet Ondt foregik i hendes Huus, og Datteren var sig bevidst, at hun kunde trodse med sin

sin Uskyldighed. Men begge skulle have betænkt, at dette endnu ikke var tilstrækkeligt i Verdens Øine.

Omtrent et halvt Aar efter denne Hændelse med det blaae Øie, havde Helten af denne Hændelse siddet en heel Aften ved Spillebordet.

„Nu, Lieutenant, hvorledes er det gaaet?" spurgte en af Tilskuerne, da man reiste sig fra Spillet.

„Jh nu, jeg maae være saa tilfreds;" svarede han, og strøg Pengene til sig: „jeg er kommet derfra med et blaat Øie."

Ha ha ha! det gaaer altid Lieutenanten saa;" begyndte en uhyre tyk Ritmester, og loe, saa Vinduerne skingrede.

„Det glæder mig, Herr Ritmester," sagde Lieutenanten „at jeg forskaffer Dem Leilighed til en Motion. — Men hvad Pokkeren kunde jeg dertil; at Augusta ikke var sikker for den fordømte Tiener."

„Pfy, Herr Kamerat!" begyndte en Dragonofficer som sad ved Siden af Ritme-

steren, og var bekiendt i Legationsraadindens Huus.

„Min Herre, hvorfor pfyer De, om jeg tør spørge?" sagde Garderen.

„Fordi det er slet talt, Herr Kamerat."

„Herr Kamerat hid, og Herr Kamerat her! Jeg staaer ved Garden, min Herre, og jeg gad gierne vide, hvad en Dragon kalder slet talt?"

„Min Herre, en Dragon holder enhver for slet, som fornærmer en retskaffen Pige."

„Min Engel, jeg vil ikke lære Dem at kiende Deres Mama og Deres Frøkens Søstre: men vær De saa god, og lær mig derfor ikke at kiende retskafne Piger.

„Min Herre, styr Dem, eller vi tales ved."

„Ih ja, min Herr Ridder, det vil vi ogsaa, det vil vi ogsaa!"

„Børn, I maae Dievelen annamme mig — brække Halsene, om I ellers vil være brave Karle," sagde den tykke Ritmester, skienkede

kede et Glas Burgunder, og tilbød sig at være Sekundant.

Dagen derpaa fik Garderofficeren en Udfordring, man stillede sig, man sloges med Pistoler; Lieutenanten af Garden kom ubeskadiget hiem, og Dragonen var skudt igiennem den høire Arm.

Ingen blev derved haardere straffet, end den uskyldige og paa intet Ondt tænkende Augusta, som nu blev til en Fabel og til Spot for heele Residensen. Selv de bedste Folk trak paa Skuldrene over en Pige, for hvis Skyld to Officere havde slaaes.

De unge Kavaliere trak sig lidt efter lidt ud af Legationsraadindens Huus. Nogle gjorde det, fordi de vare bekymrede for deres eget gode Navn, og andre, fordi de ingen Skyld ville have i, at Augustas gode Navn endnu skulle blive mere anfegtet.

Den gode Moder beklagede sin Uforsigtighed, Augusta bejamrede Tabet af sine Venner og Veninder, men trøstede sig imidlertid med sin Uskyldighed, adspredede sig med Arbeide og Bøger, og haabede paa Fremtiden. Men denne Fremtid lod sig længe vente.

Uden for Huset blev Moder og Datter modtagen med Koldsindighed, ja vel endogsaa med Modbydelighed. De vare nødsagede at afbryde alle gamle Forbindelser, fuldkommen at afsige den store Verden, og leve i den største Ensomhed.

Saaledes blev Augusta fem og tyve Aar gammel, og hun var endnu i sin Moders Huus: hun blev endogsaa tredive Aar gammel, og hendes Skiebne havde endnu ikke forandret sig. Imidlertid gnavede hemmelig Kummer paa Moderens Sundhed, og endnu mere paa Datterens Indtagenhed.

Endelig efter mange frugtesløse Underhandlinger, hvortil den gode Legationsraadinde med Tiden havde maattet nedlade sig, meldte sig en ung Mand af Fortieneſter, som havde faaet et godt Embede i en af Naboestæderne, og var temmelig ubekiendt i Residensen. Augusta gav ham sin Haand, og hendes Moder, som allene syntes at have ønsket at see sin Datter forsørget. Døde fire Uger efter Brylluppet.

Ikke længe derefter reiste den unge vel tilfreds værende Gemahl til Residensen, og kom paa et Kaffehuus, for at tale med en Ven, som han haabede at treffe der. Han satte sig gandske stille ikke langt fra et Bord, hvorved man drak Punsch, og hørte til hvad der blev talt.

„Veed I noget nyt? begyndte en af „Punschgiesterne, den løse Augusta skal jo „have giftet sig.“

„Legations-Raadens Datter?" sagde den anden. „O det er jo allerede noget gammelt. — Nu ja, det vil vise sig, om der af en liderlig Pige endnu kan blive en god Kone."

„Det er sandt," sagde den trede, „Augusta har redelig brugt sine unge Aar."

„Hun leve!" sagde den fierde, og stødte med Glasset.

„Hvem har da taget hende?"

„Jeg har vidst Navnet," sagde den anden igien. „Han maae være en god ærlig Karl. Han skal ogsaa leve!"

Den ærlige Mand, hvis Sundhed, der blev drukket, sneg sig ganske sagte bort, og havde siden dette Øieblik ingen rolig Time mere.

Han vendte tilbage: Auguſta kom ham glad imøde, og forferdedes, da han udrakte Armen for at holde hende fra ſig. Hun ſpurgte kierligt, hvad der feilede ham? og fik intet Svar. Hun trak ſig ydmyg tilbage, og troede, at han maatte have havt nogen Fortræd.

Men hans Opførſel forandrede ſig ikke. Han iagttog daglig ſine Forretninger, og ſaa gik han ud af Huſet, og kom meget ſildig hiem. Han ſkulle have martret Auguſta mindre, dersom han havde giort hende de bittreſte Bebreidelſer.

Endelig kunde hun ikke længer taale denne forhaanende Taushed. Hun oppebiede ham en Aften, faldt til hans Fødder, omarmede grædende hans Knæe, og beſvoer ham, at han maatte ſige hende, hvad hun havde begaaet.

„Slip mig, Madam!" ſagde han koldſindig. „Havde man paa en vis Tid vidſt Deres

forrige Levemaade, saa skulle De ikke i Dag have været i dette Huus."

Hun slap hans Knæe, sank til Jorden, blev uden Følelse bragt til Sengs, og laae to Dage derefter i en hidsig Feber, hvoraf hun nær havde død. Med megen Umage blev hun igien helbbredet, men hendes Livs Rolighed var borte.

Hun sørgede i ubeskrivelige Lidelser, og forfaldt endelig i en Udtæring. Hendes Gemahl sørgede paa det ømmeste for hendes Vedligeholdelse, men han unddrog sig paa det halstarrigste fra hendes Aasyn og hendes Retfærdiggiørelser. Hun havde ingen Veninde, i hvis Barm, hun kunde udtømme sin Jammer: hun var ubeskrivelig elendig.

En Dag, da der var Marked i Byen, lod en Skoemagerkone, hvis Navn var hende gandske ubekiendt, sig melde hos hende. Hun

lod

lod Konen komme ind, og satte sig op i Sengen.

„Madam, sagde Konen, veed De endnu, at De engang som Barn forærede en fattig Bettelpige Deres broderede Pampusser fra Deres egne Fødder? Jeg ville sælge Skoene til en Skoemager, og bringe min stakkels syge Moder Pengene."

„Manden kaldte mig en Taske, erkyndigede sig i Deres Huus, og hørte, at jeg var ærlig. Han gav mig Penge, og gik hemmelig efter mig. Min Moder døde i det samme Øieblik, da han traadde ind. Jeg skreg og jamrede mig, og han tog mig i sit Huus."

„De gode Folk havde ikkun en eeneste Datter: de opdrage mig tilligemed hende som deres eget Barn."

„Datteren voxte op og blev en meget deilig Pige. Hvem der saae hende, forelskede sig i hende,

i hende, og man kaldte hende allene den smukke Skoemagerdatter. Hun havde idel fornemme Beilere, hun lod sig bringe paa Komedie af dem, hun talte med dem paa Dørren, og hun spadserede med dem paa Gaden om Aftenen."

„Det varede ikke længe, saa sagde Folk, hun levede en Smule frit. Det var nu virkelig ikke sandt; men, kiere Madam, man skal leve imellem Folk, altsaa maae man ogsaa bekymre sig om hvad de tale om en."

„Hvorledes gik det tilsidst? De fornemme Beilere bleve borte, og den smukke Skoemagerdatter var saaledes i Raabet, at hun tilsidst var glad, da hun fik en ung Mester, som kom tilreisende.

„Men siden efter erfarede Manden, snart et, snart et andet, og da blev der sandelig intet, got Ægteskab. Den stakkels Kone græmmede sig ihiel, og for et Aar siden havde jeg Brylup med hendes efterladte Enkemand. Jeg har be-

bestandig levet for mig selv i Stilhed, og min Mand bær mig paa Hænderne."

„Og i Dag, Madam, er jeg her til Marked, og saa har min Mand givet mig et Par Skoe med, og lader bede, De vil tage til Takke, og vil allene undertiden see paa Dem, dersom de skulle være for slette til Brug."

„Vi tænke hver Dag paa Dem, og ønske Dem tusinde Velsignelser, thi uden Dem, Madam, havde vi vist ikke lært at kiende hverandre."

Augusta kunde nu ikke udholde det længer. Hun rakte Haanden ud af Sengen, var ikke i Stand til at tale og takkede den ærlige Kone med et Haandtryk, lod hende gaae bort, og græd sig mæt.

Men den gode Kones troehiertede Fortælling efterlod Braader i Augustas Hierte, som gave hendes Livs Kræfter den sidste Rest.

To Aar efter hendes Giftermaal giorde Græmmelsen en Ende paa hendes Liv. Den elskværdigste og uskyldigste Skabning under Solen døde, forhaanet af den heele Verden, afskyed af sine Veninder, og foragtet af sin Mand.

„Søstre! Søstre!" sagde hun tusinde Gange i sin Elendighed, „ak, det er ikke nok at være, man maae ogsaa synes!"